

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Detta nummer utgives i A och B.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTIRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: N:r 24 A. Årg. 36
MARTIN WESTLING 15 Dec. 1918

Hyllen Konungen!

Helga adventsklockor klinga.
Sions furste komma skall
För att fridens hälsning bringa,
Frälsa oss från synd och fall.

Fjärran siar'n honom skadat,
När i glans han träder fram.
Ängelen hans ankomst bådä,
Konungen av Davids stam.

Ringa stallet blev hans boning,
Bädden utav hö och strå.
Han, som kom med frid, försoning,
Annat rum ej kunde få.

Mäktig änglasången klingar:
"Ära vare Gud i höjd"
Gott behag den jorden bringar
Människorna frid och fröjd.

Herdarna till stallet ila,
Deras hjärtan stå i brand,
Där de finna barnet vila
Skyddat av Guds starka hand.

INNEHÅLL:

Hyllen Konungen, poem.
Fridsfursten.
Från Red. och Exp.
Missionsfesten annandag
jul.
Nya krafter.
Några från Sinims land.
En bild från missions-
arbetet i Armenien.
Ett julminne från Jarkend.

Vise män från Österns länder,
Vilka söka konungen,
Glatt omgjorda sina länder,
Se hans stjärna, följa den.

Rika hävor de frambära:
Myrra, rökelse och guld
För att Juda konung ära,
Som borttager världens skuld.

Må ock du din hyllning bringa
Telningen av Jesse rot.
Och när julens klockor klinga,
Lägg din gåva vid hans fot.

A. Walder.

Fridsfursten.

Av missionär *C. W. Lembke.*

Hur skönt är icke detta namn, det yppersta bland furstetitlar! Inamnet möter oss ock i härlig gestalt den skönaste av människosöner, tillika Guds enfödde son, fursten över konungarna på jorden. Vilken kontrast till de om snöd vinning och flyktig ära kämpande furstarna i världen och deras stridande, larmande och blödande härar!

Klangfullt rent och ljuvligt ljuder detta namn från fridens zoner. Som stilla med frid mättade toner bäres det ut över en sargad och djupt fridlös värld. Långtansfullt bjudande och manande förkunnar det, att Han är kommen, som man ännu väntar på, och är värd att av folken få den hjärtats hyllning, som hittills från de flesta uteblivit. — Fridsfursten är kommen! — det är grundtonen i julens klockor, som båda försoning och frid.

Från gamla förbundets dagar tränga dessa himmelska toner fram genom

tiderna, burna av den mäktiga siareanden, som skådande fram mot tidens fullbordan i helig hänförelse förkunnar: »Ett barn varder oss fött, en son bliver oss given och på hans skuldror skall herradömet vila; och han skall heta Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, *Fridsfurste*. Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron och över hans rike; så skall det befastas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.»

Och nu då julen åter står för dörren, då hjärtan fulla av förhoppningar och aningar längta efter glädje, tränger detta profetens löftesbringande budskap om Fridsfursten åter på nytt så mäktigt inpå oss. Det påminner om de eviga armar, som kärleksfullt utsträckta vilja lägga den oförlikneliga julgåvan i mänsklighetens sköte — Honom som kan tillfredsställa människohjärtats djupaste längtan och

förverkliga, vida över de djärvaste förhoppningar, dess bästa och skönaste aningar.

Ja, han är kommen, Sions furste »saktmodig, mild och god att ge de svaga mod». Kärleksfullt blickar han ut över de fridlösa och oroliga människobarnen, som nu mer än någonsin te sig likt ett med vreda vågor brusande och dånande hav. Han varkunnar sig över dem, emedan de äro misshandlade och övergivna såsom får, som icke hava någon herde. Mat. 9: 36. Han vill lyfta våldets tunga ok och sönderbryta tyrannens grymma bloddrypande spira, under vilken mänskligheten dignar.

O, att en i dödsångest kvidande värld ville förstå, att dess lycka ligger däri att »göra portarna höga och dörrarna i världen vida att ärans konung må draga därin». Väl är det sant, att omständigheterna inom mänskligheten aldrig ha så övertygande som nu talat om nödvändigheten av att skaffa garantier för frid på jorden. Men huru många äro de, som under strävandet mot folkens och ländernas återställelse vilja giva sin hyllning åt Fridsfursten såsom varande den enda säkra garanti för ostörd frid och lycka? Vilka stå redo att tillämpa hans kärleks- och rättfärdighetslagar och eviga livsprinciper vid återuppbyggandet av en raserad kultur och ruinerad mänsklighet? — Ack, allt för sant är ännu det ordet: »De mottogo honom icke».

På furstarnas och på de storas och myndigas skuldror har makten och ansvaret under gången tid varit lagda. Men det har visat sig, att dessa skuldror varit allt för svaga att bygga

folkens lycka på. En bättre grundval tros vara funnen. De många om än små skola hädanefter utgöra den fasta bärande grunden för egen framtida lycka och sällhet. Mot höga ideella mål visar det nya framtidsprogrammet. Bland andra problem, som skola lösas på grundvalen av folkens självbestämmelse, är ständig fred eller frid på jorden. Varje sann människovän måste hysa en varm känsla och kan ej annat än glädjas över de ljusa framtidsutsikter, som sålunda öppna sig för mänskligheten under dess strävan mot detta höga mål.

Men man skulle icke vara sann mot sig själv eller andra, om man ej ville vidgå att vinnandet av detta mål icke blott stode i fara att äventyras utan även att misslyckas, om ej Fridsfursten hyllas och hans rättfärdighetsprinciper tillämpas. Hans principer kräva i första hand en mänsklighetens inre omvälvning och reformation, en hjärtats och sinnets nydaning, som äro villkoren för att nå fram till de ljusa, höga målen. Här är grundstenen, som byggnadsmännen förkasta, men som av Gud befunnits utvald och dyrbar.

Sköna byggnadsformer och de bästa konstruktioner kunna ej rädda en byggnad vars grund är dålig eller underminerad. En sådan byggnad är dömd att vackla och falla tillsammans. Så sker ock med varje samhällsbyggnad där i grunden ingå element bemängda med synd och orättfärdighet.

Folk och nationer må konstituera sig under de modernaste och mest tilltalande former. De skola likväl

komma att bittert gäckas, deras bästa förhoppningar skola grusas och visa sig vara idel illusioner och tomma drömmar så länge Barabas är lös och Fridsfursten föraktad och förkastad.

Herradömet blir fast och friden utan ände, först då det vilar på Fridsfurstens skuldror. Där är den fasta grundval dit en hjälplös och fridlös människovärld inbjudes att bygga ett rike, som icke skall bäva eller vackla till evig tid, emedan det grundas på rätt och rättfärdighet. Därför folk, kommen, fallen neder och hälsa glatt er konung!

Men i detta rike äro alla andliga värden de väsentliga, de materiella de oväsentliga. Därför sade Frälsaren en gång: »Mitt rike är icke av denna världen». Häri ligger en av de märk-

tiga orsaker till att så få i förhållande till mängden mottaga och hylla Fridsfursten.

Likväl går han segrande fram. På hela jordens rund fylka sig skaror omkring honom. Hans banér bäres högt av tusenden, som till folken och stammarna rikta den vädjan, som möter oss i psalmistens ord: »Hyllen sonen, att han icke vredgas, så att I förgås på eder väg, ty snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro de, som taga sin tillflykt till honom.»

»Världens ändar, skynden Eder,
här kan alla bli tillfreds!

Fallen, fallen mangrant neder,
ty vår frälsning är tillreds!

Kommen, sjungen högt med fröjd:
Ära vare Gud i höjd!»

God Jul! | Vi få snart åter fira minnet av Frälsarens födelse till jorden. Gryningen till en ny dag, en fredens dag, börjar äntligen skönjas efter krigets hemska natt. Huru lång denna nya dag skall bli, vet endast Han, som ser längre än vi. Lugnt och fridfullt i världen blir det dock aldrig, om icke Fridsfursten får komma till välde i människornas hjärtan. Många tecken tyda på att det stundar svåra tider för Guds folk på jorden. Vår tro på Gud kommer att sättas på svå-

rare prov. Kanske komma vi också att i vårt av Gud anförtrödda arbete möta svårigheter av förut icke anad beskaffenhet. Skall vår tro på Gud vara en segrande tro, en tro, som övervinner världen, en tro, som alltid är verksam i kärlek — då behöva vi i våra hjärtan behålla den stora gåva, som den första julen gav oss. Endast om Fridsfursten får förbliva hos oss och regera vår vilja och gärning kunna vi med hopp om seger och framgång möta tidens stormar

och omvälningar. Men Han är mäktig i de svaga, då dessa låta Honom göra sin makt gällande.

Det har många gånger sett mörkt ut för Guds folk på jorden. Men efter mörkret har Gud låtit solen lysa desto klarare. Vi gå därför framtiden till mötes med förtröstan och sjunga med sångaren:

»Guds ord behåller segern
Och alla segra med,
Som stå uti Frälsarens led».

Det är i denna förvisning, som vi vilja tillönska våra läsare och vänner **en god och välsignelserik jul med rik frid och glädje.**

Missionsfesten | Vi bedja vänligen att **annandag jul.** | tidningens läsare måtte taga del av det upprop, som är infört på annat ställe i detta nummer angående missionsfesten annandag jul.

Denna jul borde vi såsom aldrig förr möta upp i våra kyrkor och missionshus och gemensamt både tacka Gud, att fredens dag randats och även frambära våra synliga tackoffer på hans altare.

Nya sparbössor för det kommande året böra också då utdelas och emottagas.

Prenumerera! | Vi påminna ånyo om vikten av att i god tid verkställa prenumeration på tidningen Missionsförbundet för 1919, vilket sker endast på posten.

Julbrev. | I likhet med föregående år har till Svenska Missionsförbundets alla församlingar utsänts ett julbrev att läsas vid missionsfesten annandag jul.

Insamlingen under offerveckan. | Även om spanska sjukan på många håll hindrat böne- och offerveckans hållande, har den dock icke kunnat vare sig tilltäppa penningpungarna ej heller döda offersinnet hos missionens folk. Till vår missionskassa hade den 3 dec. influtit kr. 94,688:31 vilket utgör kr. 13,905:16 mer än slutsumman för offerveckan 1917.

Då utgifterna ständigt stiga, se vi ock med glädje och tacksamhet, att inkomsterna också stiga i mån av behov. Vi skola i början av nästa år meddela slutresultatet.

Dop i Kongo. | Från Kongo ingå alltjämt glädjande underrättelser om evangelii segrar. På *Kingoyi* döptes i juni månad 73 personer, på *Londe* den 19 aug. 24 personer och på *Madzia* (ungdomens station i Franska Kengo) 40 personer den 11 aug.

Till Kongo! | Vi meddelade i höstas, att möjlighet fanns för våra kongo-missionärer att få resa ut. Det blev dock åter förhinder. Nu synes det emellertid bliva verklighet. När dessa rader skrivas, äro alla papper klara, och när tidningen kommit i våra läsares händer, torde missionärerna redan vara på väg.

Såsom deras tankar under julen säkert gå hem, så må ock våra tankar gå till dem och våra böner till Gud om en lyckosam resa för dem.

Tidningens specialnummer. | De mycket omtyckta specialnumren över missionsstationer komma att utgivas även sedan tidningen f. o. m. nästa år blir veckotidning. Även från inre missionens fält komma specialnummer att utgivas.

Köp och läs vår tidning!

MISSIONSFESTEN

ANNANDAG JUL.

Julen, Fridsfurstens stora högtid, kristenhetens största glädjefest, är snart inne och med densamma även vår sedvanliga

missionsfest

med tömning av våra sparbössor för hednamissionen och frambärande av våra offergåvor på missionens heliga altare. Denna insamling har från en ringa början vuxit sig allt starkare för varje år och utgör för närvarande Svenska Missionsförbundets största inkomstpost. Och vi hoppas och bedja till Gud, att missionsfesten annandag jul 1918 skall bli sina föregångare lik och giva åt missionen om möjligt ännu rikare både andlig och timlig välsignelse än någon av dem.

Vi ha stor anledning att tro, det Gud skall höra vår bön och att det skall så ske. Omkostnaderna för verksamheten såväl hemma som i hednavärlden äro nu mycket större än förr, men vi äro fullt övertygade om, att Herren ej vill, att det skall bli brist i missionskassan, eller att våra trogna och uppoffrande arbetare på fälten skola lida nöd. Därför måste det finnas mer i våra sparbössor denna gång och de tillfälliga gåvorna av dem, som ej ha sparbössor, bli ännu rikare än vanligt. Herren själv ordnar det nog så med de välvilliga skaffarna, som höra Andens röst och maning. Vi hava, då detta skrives, det glada hoppet, att fred snart skall vara sluten och besegrad och frid råda på jorden, då vår heliga högtid med dess stora missionsfest skall firas. Vi äro förvissade, att detta förhållande skall giva åt julhögtiden denna gång en särskilt upplyftande prägel. Vilken nåd att vårt älskade fosterland blivit skonad från krigets bittra lidanden! Vi ha

sluppit offra våra söner på de blodiga slagfälten eller i de fuktiga skyttegravarna, våra medel på frambringande av död och fördärv. Vilken tacksam hänförelse bör ej denna tanke skapa bland Guds folk. Och med vilken glädje skola vi icke sjunga våra julsånger och frambära vårt

tackoffer

på Herrens altare. Trots dyrtiden har dock året varit för många ett gott år. Jordan har burit sin gröda och rikligen belönat lantmannens möda. Arbetsförtjänsterna ha ock varit goda. Och du, som sett, huru Herren välsignat din gärning, glöm ej att bära fram dina offergåvor, allt efter kärlekens fullkomliga mått, och vi skola alla gemensamt få glädjas över Guds godhet och missionens framgång.

Så se nu till, käre broder och syster, att du kommer personligen med till missionsfesten och att

din gåva

kommer med i det stora missionsoffret annandag jul. Herren väntar på dig för att få giva dig sin välsignelse, väntar på din gåva för att få välsigna den och därmed ock dig själv, din familj, din hantering och missionen, för vilken du nitälskar. Kom med ett bedjande sinne och ett tacksamt hjärta! Giv en andlig upplyftande och trosstärkande insats i missionsarbetet! Din församling skall erfara välsignelse därav, missionsverket i hednavärlden likaså. Låt ingenting hindra dig att delta i denna den kristna församlingens högtidsstund!

Bröder, predikanter och församlingsföreståndare, given genom ett gott program och omsorgsfulla anordningar missionsfesten en så värdig och tilltalande prägel som möjligt. Låten missionsvännerna genom medelanden från missionsfälten få del av de framgångar, som vunnits. Rekvirera i god tid sparbössor från Svenska Missionsförbundets Expedition, så att en var deltagare i festen kan få en sådan med sig hem. Annonseren offerhögtiden väl och bedjen om rik välsignelse över densamma.

Må Herren giva oss alla en god och fridfull jul och kröna våra strävanden med framgång, sitt namn till ära och själar till frälsning!

J. Nyrén.

Nya krafter.

Den missionerande församlingen bör betrakta varje ny missionär som en gåva av Gud, given åt församlingen, för att kunna fullgöra det uppdrag, som missionens Herre givit den. Dessa gåvor skola vi enligt Jesu ord utbedja oss av Gud, och när vi fått dem, böra vi därför också tacka honom, som givit oss dem.

Av de missionärer, som invigdes för sitt kall vid Missionsförbundets senaste årsmöte, fortsätta en del sin utbildning. De andra, som varit färdiga att resa ut, ha på grund av tidsförhållandena icke kunnat resa.

Först under de senaste dagarna ha de för Kongo bestämda kunnat resa.

Dessa äro, sedan fröken *Hulda Friberg* blev hemkallad till den eviga vilan:

Fröken *Elsa Hindorff*, född i Nyköping den 11 febr. 1894 av gudfruktiga föräld-

rar, som varmt älska missionen. Hon blev tidigt omvänd till Gud och har från barndomen känt sig dragen till missionen och blev längre fram avgjord därför. Fröken Hindorff har genomgått en sjuksköterskekurs på läns-lasarettet i Östhammar och därefter praktisk utbildningskurs på barnbördshus. Genomgick Missionsskolan 1916—1918. Hon är brorsdotter till Missionsförbundets förra missionär fru Hilda Jennings, född Hindorff.

Sjuksköterskan *Gerda Emilia Nilsson* född den 12 jan. 1883 i Moheda, Kronobergs län. Även hon har utgått från ett troende hem, där hon tidigt lärde sig älska Frälsaren. Fröken Nilsson har under flera år varit avdelnings-sköterska på Söderby sjukhus och genomgick Missionsskolan 1917—1918. Hon är förlovad med missionär G. N. Nykvist.

Elsa Hindorff.

Gerda Emilia Nilsson.

»Några ifrån Sinims land.»

»Öknens och det torra landet skola glädja sig, och heden skall fröjda sig och blomstra såsom en ros.» Es. 35: 1.

Med dessa ord siar profeten om missionens härliga utveckling och framtid. Länder och folk, som sakna evangelium, äro andliga öknar, torra land och förbrända hedar. När den andlige säningsmannen kommer till liknande trakter av vår jord, frågar han sig själv mången gång, om denna torra, hårda och stenbundna mark någonsin skall kunna frambringa en skörd för Guds rike. Men han röjer,

plöjer och sår, och den levande säden »går upp och växer, han vet själv icke huru». Så finner han till sin stora glädje, att profetens ord — kanske först efter lång väntan — dock börja gå i uppfyllelse. Och med större hopp fortsätter han arbetet i sitt hörn på världens stora åkerfält. Han får ock se en och annan »ros» på den förut förbrända heden, och han förundrar sig ännu mera över att ur en liknande jordmån sådana blomster kunna uppväxa. Men detta var ju profetians tydliga förutsägelse att så skulle ske.

Det började så småningom att »blomstra» även på vårt fält därute i Central-Kina. Somliga tycktes bliva en liten smula otåliga, innan de fingo mottaga några skörderapporter. Under tiden fingo vi bryta ny mark på allt flera platser, och arbetet började gå sakta men stadigt framåt. Och under årens lopp blevo vi allt mera uppmuntrade på grund av verksamhetens jämförelsevis löftesrika framgång.

Så fingo vi höra om härliga nådens regn, som började falla över en del kristna församlingar därute i östern. Även vi började bedja om »skurar av välsignelse». Och välsignelsen kom även till våra församlingar. Detta blev anledning till stor glädje och tacksamhet både bland de svenska arbetarna och våra troende kineser. Vi fingo på ett glädjande sätt se Guds stora omsorg om sin egen vingård. Sanningens plog trängde på djupt, och mycken orenlighet kom i dagen, men det var i denna förberedda jord, som andliga skördar sedan uppspirade. En och annan »ros» började ock från denna tid sprida en doft, som ännu ej förminskats.

Flera av dem, som då voro med och blevo av Gud rikt välsignade, äro nu ej längre kvar härnere. Jag tänker med tacksamhet och djup rörelse på några av dem. — En av dem var en gammal man, fader till en av våra predikanter. Han hade länge visat sig hård och otillgänglig, och hans son hade nästan uppgivit allt hopp om att få sin gamle opiumrökande fader omvänd till Kristus. Men vid 59 års ålder började han visa längtan efter sin sons Gud. En dag frågade han sonen, vad han skulle göra för att bliva räddad från sina gamla opiumbojor. Sonens svar blev: »Bed himmelens Gud om hjälp.» Och den gamle mannen började en två veckors lång bönekamp, som slutade med en härlig seger. Han började från denna tid allvarligt rannsaka de heliga skrifterna. Hans gamla vänner

hånade honom, som låtit sig på detta sätt bedåras av utlänningarna. Men han svarade med frimodighet, att den bok, som han läste, var den sanne Gudens bok, och denne Gud var icke blott utlänningarnas Gud utan även hans. Jag hade den stora glädjen att få döpa denne gamle man, och det var alltid rörande att se den kärlek, som han varje gång lade i dagen, då jag gjorde besök i den stad, där han bodde. Han hade varit en av våra bittraste fiender och motståndare.

Innan han för ett par år sedan fick hembud, hade han i 5 års tid samlat en skara gossar i en skola, vilka han fritt undervisade. Detta var hans sätt att vilja visa sin kärlek till Mästaren och göra något för att vinna själar.

En annan var gamle käre broder Chang från en by icke långt från Tangyang. Han hade aldrig mycket att säga, när han träffade missionären. Men han visade mera i handling sin kristendom. I hans by bodde många, för vars frälsning han ömmade. För att de skulle få tillfälle att höra evangelium, inredde han ett stort rum till predikolokal i sitt nyuppförda hus. Dit inbjöds vår medarbetare i Tangyang att hålla möten varje fredags e. m. Där samlades ock ofta byns talrika befolkning till möte. Vår broder Chang var en aktad man, ty hans liv och bekännelse överensstämde med varandra. Evangelium blev även här en Guds kraft till frälsning. Vid ett besök i Tangyang hade jag en gång den stora glädjen att få döpa 27 män och kvinnor från denna by. Broder Chang levde ej förgäves. Även han var med och fick mottaga stor nåd, när Gud sände oss sina »strömmar av välsignelse».

Den som led mest och även fröjades mest under denna tid var utan tvivel vår nyss hemgångne broder, medarbetaren Chen In-Hsuen. Han tycktes känna sig hava del i de synden, som de kristna hade att offentlig bekänna. Han hade icke varnat

dem nog, icke bedit nog allvarligt för dem, hans exempel hade icke alltid varit, vad det bort vara, det var så mycket, han anklagade sig själv för. Huru han kämpade och grät och ropade till Gud för sig själv och de kristna. Hans brinnade nit och allvar kommo oss ofta att känna oss djupt förödmjukade. Men nu har även han kämpat ut. Han har fått vila. Men därborta i Kina finnas utstationer, som han byggt, medarbetare, som han vunnit för Gud, män, kvinnor och barn, som han fått visa vägen till Kristus, och små barn, som han räddat från att bliva dödade.

Och vår likaledes hemgångne brodet och predikant Li i Wuchang. Aldrig skall jag glömma den hälsning, hans sista, som han bad mig framföra till de kristna i Sverige. Den lydde så här: »När I kommen ihåg Getsemane, bed då för de kristna i Wuchang.» Getsemane! Där hade han själv varit, och där hade han lärt att bedja för sig själv och andra.

Och de övriga av våra kära bröder som ännu kämpa och arbeta därute

Vi tänka så ofta på dem. Vi se dem på knä i deras små bönekamrar, vi höra dem predika det gamla livgivande ordet, som en gång räddade dem ur hedendomens förvillelser, vi höra, huru skaran av infödda kristna förökas, och lovsången stiger allt väldigare mot höjden. Tiden hastar, tills stunden är inne, då de skola komma från öster och väster för att sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i Guds rike.

Men ännu »larma hedningarna» därute. Det är en strid och oro på många platser i det väldiga riket. En kvinnlig svensk missionär har blivit mördad i norra Kina. De olika politiska partierna kämpa om makten. Rövare fara omkring för att plundra och mörda. Vi böra i sanning dagligen i våra förböner frambära våra missionärer, som under dessa svåra tider ha att kämpa med många för oss där hemma oanade svårigheter. Må Gud bevara dem alla och i fortsättningen välsigna arbetet därute på vårt stora och betydelsefulla missionsfält.

K. W. Engdahl.

En bild från missionsarbetet i Armenien.

Gud uppfordrade mig vid ett tillfälle att hjälpa en djupt fallen kvinna, som ville börja ett nytt liv och som

förtvivlad såg sig om efter möjlighet därtill. Hon umgicks med självmordsplaner, när hon fördes i min väg.

Staden Tiflis.

Född i ett rikt och ansett katolskt hem i Riga, hade hon redan som 14-åring kommit in på en väg, på vilken hon sedan fördes allt längre och längre ner i sedeslöshet. Sedan hon vistats i bordeller i de flesta av Rysslands större städer, hade hon kommit till Tiflis, där hon bott 1½ år. Så bröt kriget ut, bordellerna stängdes, och hon och

hennes »man» hade hyrt ett rum vägg om vägg med en armeniska, numera församlingsmedlem, som jag brukade besöka. En dag, sedan vårdinnan fått reda på, vad slags kvinna hon var, och ville kasta ut henne, hade hon talat med armeniskan om sina självmordsplaner, och denna, som själv en gång haft sådana, bad henne vänta litet därmed och i stället först »tala med en fröken, som brukar besöka mig, och som hjälpt mig». Så kom det sig, att jag träffade henne. Hon berättade sin historia, och det syntes tydligt, hur hon plågades av samvetskval. En gång, då hon kom till en stad, hade hon försökt få arbete men överallt blivit nekad, eftersom hon ej hade någon rekommendation. Efter att flere dagar ej ha haft annat än vatten att livnära sig med, föll hon till slut omkull på gatan av hunger och vanmakt. Så blev hon förd till ett sjukhus, där hon så småningom återkom till krafter igen. Utkommen från sjukhuset måste hon återgå till sitt förra liv i synd och skam. »Jag visste nu, vad det var att svälta, och det kunde jag ej längre», sade hon. Hon gjorde en kvalfull rörelse med handen mot bröstet och sade, att hon plågades av onda, svarta andar, som hon brukade se utanför sitt fönster. »Men i natt», sade hon, »såg jag en ljus gestalt med en himmelsblå slöja på

Armeniska kvinnor.

huvudet. Det var jungfru Maria». Under samtalet sade jag henne, att om hon på allvar ville vända sig till Gud och upphöra med att leva, som hon hittills gjort, så funnes hjälp och räddning för henne, ty Jesus är Frälsaren för var och en av oss. Till min överraskning sade hon då: »Ja, Han lämnar ju de nio och nittio och går efter det förlorade. När jag var liten, brukade min mormoder, som var lutheran och tyska, läsa för oss bibliska berättelser, och jag kommer ännu ihåg rätt mycket därav».

Jag språkade ytterligare med henne, ja, vi bådo även tillsammans, och innan jag gick, hade hon lovat komma till vårt tyska möte följande söndag, och detta skulle vara tecknet på, att hon helt ville bryta med sitt forna liv. Jag hade å min sida lovat skaffa henne arbete och dra försorg om henne, tills hon kunde stå på egna fötter.

Jag vände mig till tyske pastorns fru och blev av henne visad till en rik tysk dam, som hyste intresse för

Klostret i S:t Etschmiadzine, i Armenien, med Ararat i bakgrunden.

fallna kvinnor. Här fick jag nu den hjälp, jag behövde: arbete åt kvinnan, (hon fick sy skjortor åt soldaterna och fick tre gånger så mycket betalt därför som andra). Även fick jag löfte på ett månatligt bidrag till hyra åt henne. Det övriga till hyran lyckades jag sedan samla in hos våra troende tyska vänner. För kvinnan gick det bra. Sedan hon en tid försöjt sig med sömnad, fick hon genom den snälla tyska fruns åtgörande plats i ett i ryskt barnhem. Efter något mer än ett halft års tjänst där, lämnade hon detta på egen begäran och fick en vacker rekommendation därifrån, så att hon kunde söka sig annan, mindre ansträngande plats. Sådan har hon också fått. Det bästa av allt är, att hon håller sig till Gud. Att falla tillbaka i synden tycks hon frukta för lika mycket som att falla i elden.

Olga Möberg.

Ett julminne från Jarkend.

Vid julhögtiden och dess firande äro många minnen fästade, lyckliga minnen från barndomen, samt glädjande minnen av jul i eget hem.

Om ett sådant julminne från Jarkend vill jag här berätta.

Missionärerna på stationen voro Arell med fru, Stina Mårtensson samt min hustru och jag. På julafton kl. 4 samlades vi svenskar och drucko kaffe hos Arells. Genast vid inträdet i deras hem fick man julstämning.

På snören i taket hade de hängt upp kulörta lyktor, som gävo åt rummet ett behagligt sken. Dessutom fanns en stor, vackert prydd ljusstake m. m., som påminde om ljusets och glädjens högtid. Makarna Arell, som förut i två jular ofrivilligt och oberäknat måst vara skilda åt i olika världsdelar men nu äntligen fingo fira sin första jul i eget hem, hade också själva en så god julstämning,

att man ej kunde undgå att smittas därav.

Efter kaffedrickningen gjorde vi besök hos olika personer på gården och önskade god jul. Dessa fingo då mottaga någon julgåva av någon av oss. — Varje missionär gav julklapp åt de personer, som hörde honom eller henne till. — Samtidigt sökte vi också erinra om den stora gåvan, som Gud givit världen.

Barnhusbarnen skulle samlas i Arells hem och hava sin julafton, innan vi spisade kväll. Då min hustru och jag blevo lediga från våra bestyr, gingo vi dit in för att glädjas en stund tillsammans med barnen.

Familjen Nyström i Jarkend.

Man hör ibland personer ursäktas sig, att de komma »mitt i maten», men det var nära att det bokstavligen hade hänt för oss. Enligt landets sed samt av utrymmesskäl hade dukats på golvet, och knappt ett steg från dörren sutto somliga bordsgäster. Måltiden var emellertid avslutad, och broder Arell läste julevangeliet för barnen. Sedan han nedkallat Guds välsignelse, började man språka fritt och röra på sig. Då öppnades dörren till ett annat rum, och där sågo vi en med paket fullastad kälke, som drogs av två små tomtar.

De sistnämnda voro vår treårige Lars och barnhemmets fyraårige David. Som tomtarna voro små, lasset stort och föret dåligt, var det mycket arbetsamt för dem att fullborda

sin uppgift att draga in kälken i rummet, där barnen voro. Den ena drog och den andra sköt på, och endast vissa tag gick det någon tum framåt. De större barnen uppmanades att ej hjälpa till, men trots detta var deras tjänstvillighet så stor, att en av de större flickorna ej kunde underlåta att taga ett tag i repet, sedan tomtarna fått kälken till tröskeln. Så var kälken med dess intressanta last inne. Allas ögon strålade, och tomtarnas ansikten skeno av glädje och lyste röda av ansträngningen. Barnens glädje vid julklappsutdelningen kan bättre tänkas än beskivas.

Senare på aftonen samlades alla missionärerna och spisade kväll i vårt hem. Ett avbrott i julglädjen blev det, då fru Arell, som några dagar varit dålig men trodde sig vara bättre, måste gå ifrån måltiden och intaga sängen. Det blev då klart för oss, att hon hade smittkoppor av lindrig art. Efter måltiden hade vi först andaktsstund och därefter vår julklappsutdelning.

Till följd av kristiden hade vi beslutat inskränka våra julklappar. Enligt överenskommelse hade vi alla köpt julklapp för sex tänga (= ungefär 1 kr.) åt var och en av kamraterna. Som alla julklapparna hade lika stort värde kunde man utan anseende till person giva dem åt vilken som helst. Vi hade därför beslutat att lotta ut dem. Stor munterhet blev det, då vi fingo se att undertecknad fått ett skärp och en rakkniv kommit på en av damernas lott. Under vår julklappsutdelning brunno ljusen i julträdet, som jag och min son gjort i ordning. Vår dotter var nog också intresserad för saken, men som det var första gången hon var med och firade jul, såg hon bara på och fröjdades med oss.

Vårt julträd saknade de gröna barnen, men man har fått lära sig glädjas även med små inskränkningar i festligheterna. Och vår julgranser-

sättning fyllde dock sin uppgift förträffligt.

Föga anade vi denna julafton, att vi nästa gång skulle komma att få fira jul i Sverige, men så blev dock på grund av sjukdom förhållandet. Men ett angenämt minne har julaftonsfirandet 1915 i Jarkend varit för oss.

Rikard Nyström.

Sextio år.

L. E. Högberg.

38 år i Missionsförbundets tjänst.

Rätt många av Svenska Missionsförbundets missionärer ha hunnit över de femtio åren och några få hava uppnått sextio. En av dessa våra äldsta kämpar är missionär L. E. Högberg, som den 18 i denna månad fyller 60 år.

L. E. Högberg.

Högberg föddes den 18 dec. 1858 i Nora socken av Örebro län. Då Högberg vid 16 års ålder blev omvänd till levande tro på Gud, började han omedelart att vittna om Herren och tog snart också del i söndags-skolarbetet. Hans önskan blev nu att, samtidigt som han försörjde sig genom sina händers arbete, kunna predika evangelium, varhelst Herren täcktes använda honom. Det var därför med stor tvekan han på vänners uppmaning sökte inträde på Missions-skolan i Kristinehamn. Detta skedde emellertid år 1877. Tre år senare invigdes han i Kristinehamns missionshus till det heliga missionärs-kallet och utsändes i augusti samma år såsom Missionsförbundets missionär till Ryssland. Dessförinnan hade

han verkat ett år i Värmlands finnskogar.

I åtta år arbetade Högberg i Ryssland och genomkorsade under denna tid det stora landet i alla riktningar, predikande evangelium i städer och byar. Och detta skedde under en av de häftigaste förföljelseperioder, som den ryska missionshistorien har att uppvisa.

Åren 1889—1893 arbetade Högberg i Persien under förföljelse och stora svårigheter. Under denna tid utbröt i Tabris, där Högberg bodde, en koleraepidemi, som på fjorton dagar borttryckte sexton tusen personer, bland dessa Högbergs hustru i första gifftet samt ett barn.

Efter en kort vistelse i Sverige utreste Högberg såsom Missionsförbundets missionär till det nyupptagna missionsfältet i Ost-Turkestan. På detta hårdarbetade fält bland fanatiska och fientliga muhammedaner har Högberg under de senaste 25 åren fått utveckla sin stora arbetsförmåga och nedlägga sin mannaålders bästa kraft, som också tagits i bruk på skilda områden. Här har han varit den eftersökte läkaren, den anlitade byggmästaren (förutom byggnader för missionens räkning har Högberg uppfört det engelska konsulatet i Kaschgar) och den flitige språkforskaren.

Då Högberg den 21 okt. 1916 kom hem för att njuta en välbehövlig vila, utbytte han snart denna mot det svåra men välsignelsebringande arbetet bland de stackars ryska krigsfångarna i Böhmen. I ett och ett haft år har han där fått utföra en medlares och fridstiftares goda arbete.

Det är en lång och växlingsrik missionärsbana, som Högberg vid högtidsdagen kan se tillbaka på. Mycket har han under dessa år fått genomgå, många faror har han varit utsatt för, men under allt har han fått erfara Guds underbara nåd och kraft till hjälp och ledning såväl lekamligt som andligt. Vilken glädje

därför, att vid 60 år få se tillbaka på så många år i den store Konungens tjänst!

* * *

Femtio år.

Fru Sigrid Högberg.

Endast några dagar efter missionär Högbergs 60-årsdag, fyller hans maka, fru Sigrid Högberg, 50 år. Hon föddes i Stockholm den 23 december 1868. Efter genomgången flickskola utbildades hon till lärarinna dels vid seminariavdelningen i Lyceum, dels ock vid folkskollärarynnesseminariet i Stockholm. Fru Högberg arbetade därefter som folkskollärlärlarinna i Norrtelje och Stockholm och deltog på den senare platsen i den andliga verksamheten. Härunder väcktes hennes kärlek till missionen och tanken på missionärskallet. Den 26 mars 1894 ingick hon äktenskap med missionär Högberg och utreste i hans sällskap till Ost-Turkestan, där hon sedan vid sin makes sida fått arbeta.

Det är särskilt i skolan samt bland de i harem instängda olyckliga muhammedanska kvinnorna, som fru Högberg fått utföra sin missionsgärning. Och att hennes hjärta klappar varmt för dessa olyckliga kvinnor, det förstår man, då man hör henne framställa deras förnedring och nöd.

Fru Högbergs blida väsen och behagliga sätt har tillvunnit henne vänner överallt, där hon varit.

Vi bedja Gud välsigna dessa våra vänner på deras högtidsdagar och tillönska dem allt gott från Honom, som är alla goda gåvors givare.

M. W—g.

Sigrid Högberg.

Offerdagen — glädjedagen.

Det är saligare att giva än att taga.

Det var på en missionsresa i Stockholms skärgård. Jag besökte just en ö ytterst i havsbandet. Där fanns många varmhjärtade missionsvänner. En av dem hade en särskild angelägenhet på hjärtat och bad mig därför göra ett besök i hennes hem.

Vad som särskilt förundrade mig vid inträdet där, var den stora glädje, som syntes råda därinne. De båda inbyggarna i den lilla stugan voro bägge mycket gamla. Mannen var 96 år, hustrun 81. Den förra led av ett svårt sår i ansiktet och var ständigt sängliggande. Vid den åldern och under sådana omständigheter brukar ju sinnet gärna vara stämt i moll, och om man önskar ett besök av ett evangelii vittne är det vanligen för att få tröst och uppmuntran.

Denna gång var det dock jag som fick mottaga och de som gävo och det i dubbel bemärkelse.

I hemmet hade funnits ett gammalt skåp, som länge gått i arv inom släkten. Det var mycket värdefullt på grund av dess höga ålder, och många hade anmält sig som köpare till skåpet. Anbuden blevo höga och rätt så frestande för de gamla. Men skåpet hade så länge prytt sin plats i det gamla hemmet, att det bleve alltför tom, om det saknades. De gamla voro fästade vid det, och ville icke skiljas från det, så länge de levde.

Men så kom en annan tanke. Det var något, som var ännu kärare än skåpet, och det var missionen. Sålde de skåpet, kunde de få något att giva för den. De tvekade icke länge. De bestämde ett visst pris. Gäve någon det, så skulle barnen och missionen få dela summan i lika delar.

De fingo det begärda. Och nu var det missionens del, de ville lämna till mig. Och det var icke med sorg de gjorde detta. Om än skåpets plats var tom, var det en annan, som var

överfull. Det var deras hjärta. »Vi ha knappast haft en gladare dag i hela vårt liv», sade hustrun, »ty aldrig förr ha vi kunnat giva så mycket till missionen på en gång». Hennes fårade ansikte strålade av fröjd. Men hennes milda, uttrycksfulla ögon sade än mera. De talade om *saligheten* av att giva. Under den bönestund, vi hade inför Herrens ansikte, bröt hennes hjärtas jubel fram över hennes läppar i tack och lov till Gud, för att dem beretts den nåden att få offra något för honom. Deras offer var i sanning ett lovoffer.

Var det någon ny station under grundläggande, ville de gamla genom sin gåva helst vara med i det företaget. Vi ha nu flera sådana grunder lagda. Vill du vara med och bygga på de grunderna? Då skall du få erfara något av de gamlas glädje: något av saligheten av att giva.

John Södergren.

Hälsning från Kinakonferensen.

Till Svenska Missionsförbundets Styrelse och Missionsvänner.

Kära bröder och systrar i tron.

Svenska Missionsförbundets kina-missionärer, samlade till konferens på Kuling den 22 juli, uppdrogo åt undertecknad att sända Eder en hjärtlig hälsning samt tack för Edert orubbliga nit i missionsverksamheten.

Vi tacka Gud för Eder. Det är missionsvännerna, som missionera både i hednavärlden och i hemlandet. Genom Edra förböner få Edra representanter kraft i kampen mot hedendomens fästen, och på grund av Eder offervillighet, kunna vi förbliva vid våra arbeten trots hårda tider. Allt är nåd av Gud, som väcker viljan i oss, och ger oss kraft till gärning.

Genom de mest knappa underrättelser hemifrån ha vi fått de mest

uppmuntrande nyheter om hur Herren har besökt vårt fosterland med härliga väckelser. O, vilken nåd! Då vi i stället ha kunnat få de ledsamaste underrättelser, få vi de gladaste.

Låt oss frambara lov och tackoffer åt Herren!

Kära syskon! Sveriges söner ha icke förblött på slagfältet, och Sveriges land har ej skövlats av främmande härar. I frid och lugn har Herren låtit oss leva, för att vi med hela vår kraft och alla de förmåner, som vi äga, skulle kunna tjäna Honom.

Mätte denna obeskrivliga nåd bringa oss ned i ödmjuk syndabekännelse! Och må vi härefter tjäna vår stora mästare mera troget! Tiden är kort. Snart kommer Herren och har sin lön med sig.

En fridens och kärlekens hälsning till styrelsen och alla missionens vänner.

På uppdrag av Kinakonferensen:

Joh. Åhs

(korresp. sekr.)

Kuling den 24 aug. 1918.

Tack och farväl.

Kära missionsvänner!

Nu äntligen efter lång bidan tycks molnstoden höja sig till uppbrott för oss.

Vi vilja då säga ett varmt tack till eder alla, som bidragit till att göra vår vistelse i hemlandet angenäm.

Tack för visat intresse för oss och vår verksamhet, tack för gästvänlighet och glädje i Edra trevna hem!

Gud väsigne Eder rikligen!

När vi stå redo att lämna hem och fosterland för att gå till vårt kära Kongo, bedja vi ock att alltfort få vara inneslutna i Edra förböner. Bedjen, att Gud bevarar oss på den långa resan och för oss lyckligt till målet, bedjen att vi där må få arbeta med

framgång och välsignelse, bedjen att vi må få återvända hit hem igen.

Vi vilja ock anförtro eder ett nytt böneämne, Missionsförbundets yngsta teg, Missionärsbarnens Hem på Lidingön. Där hava våra fem kära barn fått ett hem under vår bortovaro. Bedjen för dem att missionen måtte bliva dem kär, så att de kunna taga vid i vårt arbete, när vår arbetsdag är slutad.

En hjärtlig hälsning till kända och okända missionsvänner

från Edra sändebud i Kongo

Signe och A. Walder.

Nya böcker.

Evangelii livskraften. Av J. Warneck Svenska Missionsförbundets förlag. Pris häft. 6 kr.

Det är ett standardverk inom missionslitteraturen, som härmed presenteras i svensk dräkt. I Tyskland har den ena upplagan efter den andra sett dagen, och arbetet har översatts till flera språk. Då den nu föreligger på svenska, är det att hoppas, att den skall bli lika högt skattad här som i sitt hemland.

Boken är uteslutande byggd på egna och andras missionserfarenheter inom den animistiska hednavärlden, och en mera vederhäftig skildring av den hedniska religionen får man leta efter. Framställningen är vetenskaplig och ändå hållen i en så populär stil, att den blir njutbar för gemene man. För min personliga del får jag säga, att den givit mig en helt ny och rikare syn på missionen, dess svårigheter, dess metoder och framgångar, samtidigt som den fördjupat min kunskap om de hedniska religionernas väsen.

Boken förtjänar att i hög grad uppmärksammas av våra missionsvänner, även om den i synnerhet i början kräver litet arbete för att bli fullt njutbar. Den blir intressantare och mera lättläst för varje kapitel.

Bruno Nyström.

Hans stjärna i Östern. Illustrerad missionskalender 1918. Utgiven av Svenska Missionen i Kina. Pris häft. 1: 25.

Kalendern innehåller verklighetsskildringar från missionsarbetet i Kina. Det är både intressant och uppbyggligt att läsa den.